

ESZTERÓ ISTVÁN
Sétáló fák

*Lám, semmi sem állítja meg időd,
mi múlt percek dzsungeléből kinőtt,
máris elsétál, mint ecuadori
erdő datolya- s kókuszadói,*

*melyeknek összeránduló izmára
telik túlélő mérföldes csizmára,
lennél te is inkább lépegető
pálmaháncsból (amikor hegytető*

*koronára dönt lomha törzseket,
s galád irigy naponta tör sebet
rőt gyantakönyben ázó kéregarcon),*

*hogy áthághass, mint ecuadori pálmák
földrengésen, nemzetölők álmán,
hajszálereken hízó villámsarcon.*

ESZTERÓ ISTVÁN (1941, Végvár) költő, műfordító, ny. magyartanár. A kolozsvári BBTE bölcsészkarán végzett, utolsó munkahelye a temesvári Bartók Béla Líceum volt. Verseivel a '70-es évektől van jelen romániai és magyarországi irodalmi folyóiratokban, antológiákban. Verskötetei: *Üveges* (1983), *Gondolatok a hölgytárban* (2004), *Egy könnyű garni* (2005), *Concertino* (2007, közös kötet Șerban Foartă költővel), *Nirvana gombostűje* (2009), *Haza a magányban* (2016).

Szoborcsoport a Pál utcai fiúkról

*A fény feszülten villan meg, kivár is,
az üveggolyót dobó Nemecek
szobrának karja tétnél kecsesebb,
megáll a szívverés, barát, rivális,*

*nézi unokám, Weist, Richtert, a Pásztor
fiúkat is, több mint száz év múlva,
a bronzarcok már fülig kipirulva
ismételik játékuk, valahányszor*

*közjük lép egy másik nemzedék,
s üveggolyó pörgésein felizzó
szívével szór sugárzó szenvedélyt*

*a leggyengébb, de erősebben bízó,
jöhet pökhendi, nyegle, életunt,
nem juthat idegen kezére grund.*